

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 533/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 18 maja 2023 r. sygn. akt II K 72/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			
obrońca			

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	

	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
	<p>brak zarzutów</p>	

1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
		W oparciu o zarejestrowaną transmisję danych w telefonie oskarżonego nie da się rozstrzygnąć z czym związane było wymienione połączenie z Internetem, a w szczególności czy oskarżony korzystał wówczas z aparatu za pomocą rąk. Przedmiotowa transmisja danych ani nie potwierdza ani nie wyklucza działania użytkownika z telefonem.	ustna opinia biegłego M. D.	287-288

2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
1	ustna opinia biegłego M. D.	jasna, zupełna, logiczna, przekonująca i nie zawierająca sprzeczności		
2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)				
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu		

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW			
Lp.	Zarzuty		
1	błędu w ustaleniach faktycznych	zasadne	
2	mającego wpływ na jego treść	częściowo zasadne	
3	polegającego na mylnym przyjęciu,	niezasadne	
4	że oskarżony w sposób nieumyślny dopuścił się naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, podczas gdy materiał dowodowy zebrany w sprawie wskazuje, że zachowanie oskarżonego nosi cechy umyślności, gdyż na podstawie danych uzyskanych od operatora sieci telekomunikacyjnej P4 wynika, że w dniu wypadku w tym samym czasookresie w trakcie poruszania się pojazdem marki P. w telefonie oskarżonego o nr (...) o godz. 06.10.43 uruchomione zostało połączenie z		

	<p>Internetem trwające (...) sekund;</p> <p>obrazy prawa procesowego mającą wpływ na treść wyroku, mianowicie art. 7 kpk, 410 kpk, 424 § 1 pkt 1 kpk przez jednostronną ocenę materiału dowodowego, a w szczególności nieuwzględnienie danych uzyskanych przez operatora sieci telekomunikacyjnej P4 w kontekście przypisania umyślnego naruszenia przez oskarżonego zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Nietrafny jest wskazany w apelacji pełnomocnika zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, do którego miałyby dojść na skutek naruszenia wymienionych w środku odwoławczym przepisów. Z faktu przecieź zarejestrowania połączenia z Internetem (transmisji danych)</p>			

nie można w sposób uprawniony wyprowadzać wniosku, że A. K. bezpośrednio przed wypadkiem korzystał z telefonu i związku z tym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa, gdyż nie skupiał on swojej uwagi na obserwowaniu przedpola jazdy. Z przeprowadzonego bowiem na rozprawie odwoławczej dowodu z ustnej opinii biegłego jasno wynika, iż transmisja danych nie musiała oznaczać, że oskarżony używał w czasie jazdy telefonu.

Przedmiotowe połączenie z Internetem mogło po prostu się odbywać bez jakiegokolwiek zaangażowania ze strony A. K.. Ponadto zauważyć również należy, iż transmisja danych rozpoczęła się o godz. 06:10:43 i trwała przez (...) sekund, a więc ponad 3 godziny. Oznacza to, że przyjmując sposób rozumowania pełnomocnika należałoby uznać, że oskarżony korzystał

z telefonu także po wypadku podczas akcji ratunkowej oraz w trakcie czynności wykonywanych z jego udziałem na miejscu zdarzenia przez funkcjonariuszy Policji. Tego typu sytuację należy jednak z punktu doświadczenia życiowego i logiki całkowicie wykluczyć, co sprawia, że także i z tego powodu zarzut pełnomocnika należało uznać na nieuzasadniony.

Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez wszechstronną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. W sytuacji jednak kiedy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Dlatego też, wobec braku możliwości

kategorycznego
ustalenia, iż
oskarżony miałby
korzystać z telefonu
zarzut błędu w
ustaleniach
faktycznych
odnośnie przyjęcia
nieumyślnego
naruszenia zasad
bezpieczeństwa w
ruchu lądowym nie
mógł się ostać.

Sąd I instancji
dokonując oceny
dowodów i
sporządzając
uzasadnienie nie
naruszył art. 7 kpk
ani art. 424 § 1
kpk. Wbrew bowiem
nieuprawnionym
twierdzeniom
apelacji z treści
całokształtu
pisemnych
motywów wyroku
wynika, jakie fakty
sąd uznał za
udowodnione lub
nieudowodnione, na
jakich w tej
mierze oparł się
dowodach i dlaczego
nie uznał dowodów
przeciwnych.

Przeprowadzona zaś
ocena materiału
dowodowego mieści
się w granicach
swobodnej oceny
dowodów, gdyż
pozostaje w zgodzie
z zasadami
prawidłowego
rozumowania,
wskazaniami wiedzy

i doświadczenia życiowego.		
Zarzuty		
<p>pełnomocnika:</p> <p>- rażącej niewspółmierności (łagodności) orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres próby 2 lat oraz środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 1 roku, podczas gdy sposób zachowania oskarżonego naruszający dyspozycję art. 26 ust 1. Ustawy Prawo o ruchu drogowym poprzez zaniechanie zachowania szczególnej ostrożności przed przejściami dla pieszych i w konsekwencji śmiertelne potrącenie na przejściu dla pieszych H. W., rodzaj i stopień naruszenia ciążących na oskarżonym jako kierowcy obowiązków, rodzaj</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

<p>i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa polegających na śmierci pieszej, która w sposób prawidłowy poruszała się po przejściu dla pieszych oraz stopień społecznej szkodliwości czynu zabronionego przypisanego oskarżonemu, a także względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze jakie kara powinna osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa uzasadniają wymierzenie kary surowszej;</p>		
<p>prokuratora: - rażącej niewspółmierności orzeczonej kary 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 2 lat oraz rażącą niewspółmierność orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym</p>	<p>zasadny częściowo zasadny niezasadny</p>	

<p>na okres 1 roku, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia okoliczności obciążających tego oskarżonego tj. stopnia zawinienia, wagi naruszonych przez sprawcę obowiązków jako uczestnika ruchu drogowego oraz rodzaj i rozmiar ujemnych następstw popełnionego czynu, co w konsekwencji spowodowało, że orzeczona w przedmiotowym wyroku kara 1 roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania kary na okres 2 lat oraz zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym 1 roku, nie spełni swoich ustawowych funkcji w zakresie prewencji indywidualnej i społecznego oddziaływania;</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutów za zasadne, częściowo zasadne albo niezasadne.</p>	
<p>Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w</p>	

ferowaniu wyroku, w tym kształtowaniu wymiaru kary. Rolą zaś Sądu odwoławczego w tym zakresie jest kontrola, czy granice swobodnego uznania sędziowskiego, stanowiącego zasadę sądowego wymiaru kary nie zostały przekroczone w rozmiarach nie dających się zaakceptować. Ustawa traktuje jako podstawę odwoławczą tylko taką niewspółmierność kary, która ma charakter rażący (art. 438 pkt 4 kpk), a która zachodzić może tylko wówczas, gdy na podstawie ujawnionych okoliczności, które powinny mieć zasadniczy wpływ na wymiar kary, można byłoby przyjąć, iż zachodziłaby wyraźna różnica pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą, jaką należałoby wymierzyć w instancji odwoławczej w następstwie prawidłowego zastosowania w sprawie dyrektyw wymiaru kary. Przepis art. 53 kk określa cztery ogólne

dyrektywy wymiaru kary.

Pierwszą z nich jest dyrektywa winy - Sąd przy wymiarze kary zobowiązany jest baczyć, aby jej dolegliwość „nie przekraczała stopnia winy”. Stopień winy wyznacza górną granicę dolegliwości związanej z wymiarem kary. Nie można, zatem orzec kary, której dolegliwość przekraczałaby stopień winy, chociażby za takim orzeczeniem przemawiały inne dyrektywy, np. prewencji ogólnej czy indywidualnej. Wina pełni w tym ujęciu, funkcję limitującą - wyznaczając górną granicę konkretnej kary.

Kolejną dyrektywą sądowego wymiaru kary wymienioną w art. 53 § 1 kk jest uwzględnienie stopnia społecznej szkodliwości czynu. Na ocenę zaś stopnia społecznej szkodliwości wpływają okoliczności wymienione w art. 115 § 2 kk i są to okoliczności przedmiotowe (do nich należą: rodzaj i

charakter naruszonego dobra, rozmiar grożącej lub wyrządzonej szkody, sposób i okoliczności działania, waga naruszonych obowiązków) oraz podmiotowe (tj. postać zamiaru, motywacja), jednakże wszystkie związane są z czynem sprawcy. Motywacja i postać zamiaru, mają również wpływ na stopień winy. Natomiast na stopień społecznej szkodliwości czynu nie mają wpływu - jak wynika to z treści art. 115 § 2 kk - okoliczności dotyczące sprawcy niezwiązane z czynem przestępczym. Dyrektywa stopnia społecznej szkodliwości ma sprzyjać wymierzeniu kary sprawiedliwej i powinna nie tylko wyznaczyć górny pułap kary współmiernej do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu, ale i przeciwdziałać wymierzeniu kary zbyt łagodnej w przypadku znacznej społecznej szkodliwości czynu.

Trzecią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest dyrektywa prewencji indywidualnej, tj. uwzględnienie celów zapobiegawczych lub wychowawczych, które ma kara osiągnąć w stosunku do sprawcy. Kara wymierzona zgodnie z dyrektywą prewencji indywidualnej powinna osiągnąć cel zapobiegawczy, a zatem zapobiec popełnieniu w przyszłości przestępstwa przez sprawcę.

Ostatnią dyrektywą sądowego wymiaru kary jest prewencja ogólna, tj. „kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa”. Jest to dyrektywa pozytywnej prewencji ogólnej, która nie może być pojmowana wyłącznie jako odstraszenie społeczeństwa, a więc wymierzanie konkretnemu sprawcy surowej kary, nawet ponad stopień winy. Tylko, bowiem kara sprawiedliwa, współmierna do stopnia społecznej szkodliwości

konkretnego czynu,
a przy tym
wymierzona w
granicach winy
sprawcy, może mieć
pozytywny wpływ
na społeczeństwo,
budzić aprobatę dla
wymierzonych kar
oraz zaufanie do
wymiaru
sprawiedliwości -
i w ten sposób
stwarzać warunki
do umacniania, i
kształtowania
świadomości
prawnej
społeczeństwa.

Orzeczone kary
mają bowiem za
zadanie wzbudzenie
w społeczeństwie
przekonania o
nieuchronności kary
za naruszenie dóbr
chronionych
prawem i
nieopłacalności
zamachów na te
dobra.

Biorąc pod uwagę
wskazane wyżej
sądowe dyrektywy
wymiaru kary oraz
zaistniałe w sprawie
okoliczności
łagodzące i
obciążające
orzeczonej
oskarżonemu kary
1 roku pozbawienia
wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania na okres
2 lat próby nie

sposób uznać jako
rażąco łagodnej.

Wskazać należy,
że do orzeczenia
kary rażąco łagodnej
może dojść zarówno
na skutek
niedostrzeżenia
istniejących
okoliczności
obciążających lub
poczytanie na
korzyść
okoliczności, które
za łagodzące zostać
uznane nie mogą,
jak i na skutek
nieprzydania
należytej wagi
dostrzeżonym
okolicznościom
obciążającym lub
przydanie
nadmiernej wagi
trafnie ustalonym
okolicznościom
łagodzącym.

W przedmiotowej
sprawie, Sąd
Rejonowy wskazując
na okoliczności
łagodzące i
obciążające przy
wymiarze kary
dostrzegł z jednej
strony fakt, iż
oskarżony przyznał
się do winy oraz
wyraził skruchę, jak
również to, iż
nie był karany i
przeprosił bliskich
ofiary. Z drugiej
zaś strony słusznie
wzięto pod uwagę, że
A. K. nie zachował
szczególnej
ostrożności przy

zbliżaniu się do przejścia dla pieszych oraz nie ustąpił pierwszeństwa niechronionemu uczestnikowi ruchu, który w następstwie potrącenia zmarł.

W ocenie instancji odwoławczej wymierzona kara 1 roku pozbawienia wolności odpowiada stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości czynu, który popełnił.

Spełnia ona należycie cele zapobiegawcze i wychowawcze, przede wszystkim, w stosunku do samego oskarżonego, jak i ogółu społeczeństwa.

Orzeczona kara pozostaje w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego.

Rozmiar kary czyni, w ocenie Sądu odwoławczego, zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości i osiągnie ona swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Kara ta nie będzie zarazem postrzegana jako

wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa o wyraźnym stopniu społecznej szkodliwości. Kara wymierzona oskarżonemu jest zasłużona i sprawiedliwa. Nie sposób też uznać, by była ona nadmiernie łagodna. Miarą bowiem surowości kary nie jest jej ilościowy wymiar, ale stopień wykorzystania sankcji karnej przewidzianej dla danego przestępstwa, która odzwierciedla abstrakcyjną społeczną szkodliwość tego typu przestępstw założoną przez ustawodawcę. Z tego względu kary pozbawienia wolności, jaką wymierzono oskarżonemu w przedmiotowej sprawie, nie sposób uznać za nadmiernie łagodnej, zważywszy na ustawowe granice kary, w jakich Sąd mógł ją wymierzyć. Z racji przecież tego, że oskarżony odpowiadał za czyn z art. 177 § 2 kk ustawy wymiar kary wynosił od 6 miesięcy do 8 lat pozbawienia

wolności. Orzeczona kara wyraźnie zatem przekracza dolną granicę ustawowego zagrożenia. Tym samym nie sposób uznać, aby nie odpowiadała ona dyrektywom sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Ponadto, w stosunku do oskarżonego istnieje pozytywna prognoza resocjalizacyjna na przyszłość.

Dotychczasowa jego postawa i sposób życia wskazują na to, że mimo niewykonania kary pozbawienia wolności zostaną osiągnięte cele kary, a w szczególności można żywić uzasadnione przekonanie, że nie powróci on ponownie na drogę przestępstwa. W związku z tym za zbyt daleko idące należy uznać domaganie się wobec oskarżonego orzeczenia kary

pozbawienia
wolności bez
warunkowego
zawieszenia jej
wykonania.

Zasadnymi jednakże
okazały się zarzuty
dotyczące rażącej
łagodności
orzeczonego środka
karnego w postaci
zakazu prowadzenia
wszelkich pojazdów
mechanicznych.

Przesłanką
stosowania zakazu
prowadzenia
pojazdów jest
zagrożenie, które
mogłoby w
przyszłości
spowodować
prowadzenie
pojazdu
mechanicznego
przez daną osobę.
Zakres, a także czas
trwania tego środka
karnego zależy od
stopnia zagrożenia
jakie może stwarzać
powrót sprawcy do
ruchu, ten zaś
oceniać należy na
podstawie
okoliczności
rozpatrywanego
wypadku, przyczyn,
które do wypadku
doprowadziły,
sposobu
prowadzenia
pojazdów, a także
rodzaju i wagi
naruszonych zasad
bezpieczeństwa oraz
innych okoliczności
wskazujących na

stosunek sprawcy do obowiązujących zasad bezpieczeństwa, na jego stopień poczucia odpowiedzialności, jak również cechy osobowości sprawcy.

Mając na uwadze realia niniejszej sprawy, a więc to, że oskarżony nie ustąpił pierwszeństwa starszej pani wolno przechodzącej po przejściu dla pieszych z jego lewej strony na prawą, w sytuacji kiedy zatrzymały się w tym celu pojazdy jadące z przeciwka na drugim pasie ruchu i śmiertelnie potrącił pokrzywdzoną dojsć należy do wniosku, że wymiar zakazu powinien przekraczać jego minimalne ustawowe zagrożenie. A. K. naruszył bowiem jedną z najistotniejszych zasad ruchu drogowego, gdyż zbliżając się do przejścia dla pieszych nie zachował szczególnej ostrożności i nie wzmógł swojej uwagi. Efektem natomiast braku należytego

obserwowania
przedpola jazdy
było nieustąpienie
pierwszeństwa
pieszej prawidłowo
przechodzącej przez
przejście, którą
śmiertelnie potrącił.

Kierująca pojazdem
jadącym z przeciwka
miała mniej czasu
na obserwację
zachowania pieszej,
gdyż znajdowała się
ona z jej prawej, ale
jednak pomimo tego
zdołała zachować się
zgodnie z przepisami
ruchu drogowego.

Oskarżony
natomiast poprzez
swoją nieuwagę
w takim miejscu
wykazał się wyraźnie
lekceważącym
stosunkiem do
obowiązujących
zasad
bezpieczeństwa i
brakiem
poszanowania dla
niechronionych
uczestników ruchu
drogowego, którzy
korzystając
należycie z przejść
dla pieszych powinni
czuć się na nich
bezpiecznie, a nie na
nich ginąć.

W związku z
powyższym, mając
na uwadze stopień
zagrożenia jaki może
stwarzać
uczestnictwo
oskarżonego ruchu,
należało dojść do

wniosku, że w okolicznościach niniejszej sprawy wobec A. K. wymagany jest orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat. Zdaniem Sądu Okręgowego jedynie bowiem zakaz w takim wymiarze odpowiada dyrektywom sądowego wymiaru kary, biorąc w tym pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które osiągnąć mają w stosunku do oskarżonego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa oraz nie będzie postrzegany jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego.

Wnioski

pełnomocnika:

- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zmianę opisu czynu i przypisanie oskarżonemu umyślnego naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym w związku z

zasadny

częściowo zasadne

niezasadny

zasadny

częściowo zasadny

niezasadny

<p>uruchomieniem w telefonie oskarżonego połączenia z Internetem o godz. 6.10.43 sekundy w dniu zdarzenia w trakcie prowadzenia pojazdu przez co oskarżony nie obserwował w sposób należyty przedpola jazdy;</p> <p>- o wymierzenie oskarżonemu kary pozbawienia wolności bez dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia jej wykonania na okres próby oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat ewentualnie uchylene zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania w innym składzie;</p>		
<p>prokuratora:</p> <p>- o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego A. K. kary 1 roku pozbawienia wolności bez</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

<p>warunkowego zawieszenia jej wykonania oraz orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów w ruchu lądowym na okres 2 lat;</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Z przyczyn opisanych powyżej wnioski pełnomocnika oskarżycielek posiłkowych oraz prokuratora były zasadne jedynie w części tzn. odnośnie zaostżenia zakazu prowadzenia pojazdów. W pozostałych natomiast zakresach postulaty apelacji pełnomocnika oraz skargi apelacyjnej prokuratora nie podlegały uwzględnieniu.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		

5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w zakresie, w którym nie został zmieniony.		
Zwiążle o powodach utrzymania w mocy		
Omówiono w punkcie 3.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
- podwyższenie wymiaru orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów do 2 lat;		
Zwiążle o powodach zmiany		
Omówiono w punkcie 3.		

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		art. 439 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	

Zwięźle o powodach uchylenia		
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3, 4	<p>W oparciu o art. 627 kpk w zw. z art. 635 kpk, sąd zasądził od oskarżonego:</p> <p>- na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za</p>	

	<p>doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego;</p> <p>- na rzecz A. G. i B. S. kwoty po 1008 złotych tytułem zwrotu wydatków poniesionych przez oskarżycielki posiłkowe w postępowaniu odwoławczym (§ 11 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 15 ust. 1 i 3 oraz § 17 pkt 1 i 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. poz. 1800 z późn. zm.).</p>	
7. PODPIS		

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	pełnomocnik oskarżycielek posiłkowych
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	nieumyślność naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym przez oskarżonego; wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; orzeczenie zbyt krótkiego zakazu prowadzenia pojazdów;

1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów

1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	2
Podmiot wnoszący apelację	prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wymierzenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania; orzeczenie zbyt krótkiego zakazu prowadzenia pojazdów;
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438

	pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana